

*Repetition frequently and never together
Recurs: learn to shoot. Law of frequency, necessity
and resultant satisfaction - main factor:
4- a - i. Satisfact to put things into words - top, long*

Poezii de Ionut Caragea

A opta minune a lumii

azi, între mâinile mele
a înviat un poet
rudele lui ciripitoare
rudele lui foșnitoare
rudele lui curgătoare
m-au rugat să deschid
cartea uitată de lume
în cimitirul cărților necitite

azi, între mâinile mele
a înviat un poet
o minune știută doar de mine
de păsări, de frunze
de iarbă, de flori

de Dumnezeu și raza de soare
nu și de oamenii care fug de minuni
preferând fericirea cu aripi betege
și surâsul înecat în oglinzi

eu și poetul înviat
între mâinile mele
ne-am privit îndelung
el, cu ochii lui de mare fără valuri
eu, cu ochii mei de cer fără nori
el, ridicându-și pasărea gândului către mine
eu, coborându-mi ploaia gândului către el
mâna cuvintelor lui atingând
mâna necuvintelor mele
respirația versului său
deschizând fereastra sângelui meu

el, ca o umbră, regăsindu-și
trupul pierdut
eu, ca un trup, regăsindu-mi
sufletul lipsă
el, îmbrățișând neîmplinitele mele dorințe
așa cum râul îmbrățișează
crengile salciei plângătoare
așa cum vântul îmbrățișează
pietrele mute
eu, sorbind cafeaua fierbinte
a trecutului său
dătător de speranță
și luciditate

azi scriu poemul
în cinstea poetului
revenit dintre morți
dimineața mă privește
cu gura căscată
cu soarele răsărind
din adâncul viselor sale

a opta minune se află aici
între mâinile mele
la o aruncătură de lacrimă

Fâșii de lumină lăuntrică

încă mai bate
inima cu copita
în temelia viselor mele
încă mai bate
în poarta ruginită a pieptului
în poarta ferecată a buzelor
în poarta înfundată
a timpanelor

dar nu vreau
să fac din asta
un spectacol cu tobe
pentru publicul larg
nu vreau să fiu

doar un câine
ce latră a pagubă

limba mea
este ca rădăcina ce plânge
după pierdutele frunze
strigătul meu
este strigătul spicului
din gura treierătoarei
sentimentele mele sunt mute
ca peștii și pâinile

vor hrăni ele mulțimile?
poate că da, poate că nu
cine mai crede în minunile
unui poet?

cine mai crede
în înțelepciunea pietrei
în răbdarea ei netulburată
de vocile ploii
în bunătatea nesfârșită a râului
în promisiunile soarelui
ce mângâie ferestrele înghețate
în sămânța împrăștiată
cât mai departe de vânt
în umbra care se cațără
pe zidul de carne
pentru a deveni pasăre?

da, cine mai crede
în cel ce renunță să îngrașe pământul
pentru a face cerul mai rodnic
în cel ce aduce căldura
în colțul cel mai friguros
al absenței?

ah, cum tai
cu baioneta cuvântului
fășii de lumină lăuntrică
pentru a le dărui
orbilor!

Pelerina magică a cuvintelor

Durere,
tu mă trezești precum copilul
ce trebuie alăptat
îți place să-mi auzi glasul
îți place să-mi bei lacrimile
îți place să te mângâi până adormi
îți place să revii din visele tale
mult mai mare, mult mai puternică
acaparându-mi toată atenția
toate sentimentele mele
toată viața...

dar, vezi tu
va veni și momentul
în care vei dori să cunoști
vasta lume de dincolo de mine
iar eu nu te voi mai putea însoți
fiind prea bătrân, prea obosit
prea ancorat în amintirile mele
prea uituc sau, inevitabil, prea mort

așa că vreau să te învăț un secret
pentru a fi acceptată de ceilalți
pentru a fi iubită de ceilalți
pentru a fi divinizată de ceilalți

te voi învăța cum să te transformi
îmbrăcând pelerina magică
a celor mai frumoase cuvinte
fiecare mușcătură a ta
să devină o floare
fiecare junghi, un sărut
fiecare arsură, o mângâiere
fiecare înțepătură, un zâmbet
fiecare zgomot, fiecare pocnitură
un cântec

vei vedea, vei avea toată lumea
la picioarele tale
nimeni nu te va detesta
nimeni nu te va alunga
vei fi, mereu, pe buzele tuturor
în inimile tuturor
vei ajunge până la sufletul tuturor

și vei afla, astfel, ce este nemurirea
trecând, veșnic, dintr-un suflet într-altul

Durere, știu că mă iubești
dar dacă vrei să mă bucur și eu
de nemurirea ta
acum, cât încă mai pot
îmbracă-te cu pelerina cuvintelor
și dăruiește-te celorlalți!

La o aruncătură de vis...

se făcea că eram o corabie
călătorind pe oceanele somnului
iar tu erai un port fantomatic
de pe țărmul unei dimineți însorite

se făcea că eram firul de iarbă
întinzându-se către tine
iar tu erai o ramură de cireș
care își scutura florile

se făcea că eram o fântână
așteptându-te zi și noapte
iar tu erai o pasăre
care desena infinitul pe cer

se făcea că eram un copac
în mijlocul unui câmp nesfârșit
iar tu erai o pădure
despre care îmi povestea uneori vântul

se făcea că eram o tristețe
irigată de fluviul amintirilor mele
iar tu erai o fericire
irigată de propria ta frumusețe

se făcea că eram un poet
căutându-te pretutindeni
iar tu erai la o aruncătură de vis
dăruindu-mi cuvintele

Trofeul cel mai de preț

locuiai într-un cer fără scări
cuvântul meu
voia să ajungă la tine
era ca o pasăre
ce-și căuta cuibul
în străfundul ochilor tăi
în inima ta ca o stea roșie

dar tu te-ai speriat
nu voiai să pună nimeni stăpânire
pe sentimentele tale
ai întors capul

și cuvântul meu a căzut
ca o pasăre lovită de glonț
ca o piatră în fântâna
din spatele pleoapelor mele
ca o toamnă rece
în vara sângelui meu

mi-a scuturat inima
mi-a scuturat amintirile
în sufletul meu s-a întins un covor
de frunze roșii și galbene

pașii tăi ar fi fost potriviți pentru el
ar fi fost potriviți

dar tu erai vânătorul
doar vânătorul
care se laudă tuturor
cu trofeul lui cel mai de preț

acest poem sângerând
acest poem ce încă mai respiră

Fructul din livada sărutului

noi ne țineam
unul pe altul în brațe
să nu ne dezlege nimeni iubirea
nu ne doream nimic altceva
eram împliniți ca două întrebări

ce aflaseră adevărul
despre veșnicie:

un fruct cules
de buzele noastre flămânde
în livada sărutului

și-n tot acest timp
ne priveam umbrele
îmbarcându-se pe umbra unui nor
pe corabia pregătită să plece
spre îndepărtatele zări

știam, știam
că secera lunii
nu va mai tăia niciodată
vârful viselor noastre

Pulsul nopților târzii

cuvântul meu
ia pulsul
nopților târzii
simțind cum bate
nenăscutul Soare
pe-arterele orașului
pustiu

tu vii
ca umbra
printre felinare
în căutarea lacrimii
ce-a curs
de pe obrazul
Lunii

și nu mă vezi
cum dau în pârgh
pe creanga sângelui sătul
de-atâtea conversații
interioare

O pată pe ochelari

ceață, contur neclar
primesc în dar cuvinte fără chip
cum florile fără corole

unde ești?

aici, oglinda captivă
în propriul vis
aici, fereastra acoperită
de iedera neputinței

aici, te caut ca orbul
printre amintirile
contondente

în timp ce umbra
ca o pisică
își freacă fața și trupul
de picioarele mele
ca niște rădăcini noduroase

în timp ce sângele
se zvârcolește
ca un șarpe în focul dragostei
iar inima bate ca un protest
înăbușit de rugină

în timp ce lacrima, ca un soldat
pleacă la războiul cu timpul
un drum fără întoarcere
un drum fără scrisori de adio
un ultim strigăt
în leagănul ierbii

unde ești?

între mine și TINE
fosta mea viață
ca o pată pe ochelari

încerc și încerc
să o șterg
cu catifeaua albastră
a cerului

dar mâinile
îmi sunt
mult prea scurte

Gheizer

nici nu m-am trezit bine
și umbra, cerberul de la poarta pleoapelor
îmi cere de mâncare
ce să-i dau, am doar cuvinte deasupra oaselor mele
cuvinte cu pielea roză
din care moartea vrea să-și facă pantofi
cuvinte cu păduri pe care zilnic le defrișez
pentru a-mi încălzi singurătatea
cuvinte cu labirinturi prin care sângele fuge disperat
căutând o rană prin care să scape de muncile lui silnice
de inima care pune biciul pe el
cuvinte în care doar durerea, ca un plug
răstoarnă brazda amintirilor
cuvinte din care doar lacrima iese ca un gheizer fierbinte
încercând să se-mbarce pe corabia unui nor
să călătorească până la marginea lumii
dar tot ce reușește să facă
este să consoleze rădăcinile, creaturile
care n-au aflat niciodată ce este lumina
cu excepția rămelor care merg
precum Moise spre pământul promis
târându-se sub amenințarea grăbiților pași
trecând prin marea despicață a ierbii
trecând pe sub coasa ascuțită a lunii
trecând pe lângă bătrânele pietre
în care s-au fosilizat
zborurile și iubirile de demult
trecând pe lângă crucile mute
pe lângă arborii cărora le țin de urât
doar mușchii, lichenii și propriul putregai
pe lângă florile surâzătoare
bântuite de vise
chiar și în glastrele
umplute cu apă ce miroase a canalizare
atâta am, doar cuvinte
deasupra oaselor mele

Corabia fantomatică a iubirii

toamna, cu aerul ei
de femeie fatală
cu pașii mărunți
de invincibilă ploaie
se apropie
dezbrăcând copacii de frunze
și poezii de versuri

soarele se zbate
ca un pește
în năvoadele norilor

pielea verde
a pământului
se cutremură

florile își scriu
testamentul
păianjenul moare singur
(musca nu-i mai bate la ușă)
pietrele se luptă
cu noroiul

umbrele fug în scorburi
păsările își ascund
trilul sub aripi

râul iese
din matca viselor sale
înfruntând realitatea

pe zidul cărții urcă
doar iedera timpului

amintirile atârnă ca liliecii
în peștera inimii

privirea mea
un ocean pe care rătăcește
corabia fantomatică
a iubirii

frunzele cad ca gilotinele

Anesteziic

să stai întins
pe patul de frunze
și să spui:

toamna
e cel mai frumos anotimp
hainele ei atrăgătoare
vocea ei liniștitoare
vântul ei mângâietor
cerul senin al ochilor ei
pe care trece stolul de păsări
ca un poem de dragoste
îndreptându-se către
supremul cititor

să închizi apoi ochii
așa cum fac, de obicei, visătorii
fiecare celulă a ta
să fie o poartă deschisă
fiecare gând, o îmbrățișare

să stai așa
anesteziat de această
sublimă frumusețe
și să nu observi
norii care se apropie
ca niște doctori grăbiți

să simți, brusc
doar picătura rece de ploaie
cum intră ca un scalpel
în sufletul tău, în amintirile tale
iar tu, să nu poți face nimic

să vezi doar noul poem
cum iese din tine
ca un nou-născut

cum crește într-o clipă
cât alte poeme într-o viață
cum pleacă în lume
chemat de ochii altora

iar tu, să rămâi singur
pe banca din parc
privind trecătorii
privind cum însăși toamna se duce
fluturând din batista ultimei frunze

apoi să simți
aerul rece cum te învăluie
și primul fulg de zăpadă
cum intră în tine
ca un scalpel
de data aceasta
fără anesteziic

să tremuri, să tremuri
să te doară
și să vrei, doar atât
să vină mai repede
primăvara

să dormi pe patul de flori
și să nu te mai trezești
niciodată

Frunza

prima oară am cunoscut-o
pe timpul primăverii
abia venise pe lume
era fragedă și cuminte
obrajii ei străluceau
ca smaraldul

creanga o ținea strâns la piept
alăptând-o cu sevă
soarele se juca cu ea
ajutând-o totodată să crească
vântul îi spunea povești
aduse din toate cele patru
colțuri ale lumii
Crișul îi fredona

o melodie-n surdină

am mângâiat-o cu grijă
așa cum se mângâie un copil
s-a bucurat cu toate că aflase deja
cât de nedrepti sunt unii oameni
cu arborii, cu pădurile
i-am promis că voi reveni
și m-am ținut de cuvânt

pe timpul verii
era deja la maturitate
după nervurile sale puternice
se vedea că-și trăiește viața din plin
am atins-o ușor
așa ca un salut prietenesc
s-a bucurat din nou
o bucurie fără cuvinte
pe care o simțeam
până la rădăcinile
sufletului

ne-am revăzut în octombrie
culoarea ei se schimbăse
chiar și mie îmi apăruseră
câteva fire albe
am atins-o și m-a întrebat
despre viața de dincolo
eu fiind mai bine familiarizat
cu pământul

i-am spus să stea liniștită
i-am povestit despre transformare
despre ciclicitate
despre rădăcina copacului
prin care ea va urca
și va da naștere altei frunze

am simțit-o împăcată
pregătită pentru ultimul dans
în brațele vântului

și totuși, înainte de despărțire
m-a întrebat:

tu, tot poet ai fost înainte?

Poemul din leagănul mării

citesc ca și cum
aș intra în mare
în toate lacrimile poezilor
adunate la un loc

citesc ca și cum fiecare poem
e un val pe care-l aștept
cu brațele deschise
să mă lovească
cu forța lui măsurată
doar de pieptul meu ca o scoică
adăpostind
inima mea ca o perlă
pe care doar dragostea
merită s-o culeagă

citesc ca și cum aș pluti
în leagănul mării
privind păsările
aceste ursitoare ale vântului
care îmi șoptesc viitorul

citesc ca și cum
m-aș scufunda în adâncuri
având ca rezervă de oxigen
doar sufletul meu

căutând și tot căutând
comorile neprețuite
ale poemelor

f Share

Detalii
Scris de Ionut Caragea
Publicat: 14 Decembrie 2023

Prec

Următor

[link](#)